

45. Muž a žena.

Svémi přednáškami „Bytostné“, „Malí bytostní“, „V hrubohmotné dílně bytostných“ a „Duše putuje“ dal jsem vám část vědění o trvalé činnosti ve stvoření. Z vašeho blízkého okolí vysvětlil jsem vám malou část, a to jen z toho, které je s vámi zcela úzce spojeno. Nedal jsem vám to jen proto, aby vám to bylo známo, nýbrž *k tomu účelu*, abyste z toho mohli čerpati užitek pro svůj život na zemi, *nyní*, v hrubohmotném těle. A současně i k požehnání těch, kteří jsou s vámi a kolem vás.

Vám však doposud dostačovalo jen toto vědění samotné! Leč to vám nepřinese žádné výhody, neboť jest svatou povinností každého lidského ducha využít každého vědění ve stvoření k povzbuzení, k pokroku a k radosti všech, kteří jsou s ním spojeni anebo s ním přijdou do styku. Teprve potom má jeho duch z toho veliký prospěch, jinak ne.

Takový duch bude pak osvobozen ode všech překážek a bude zákonem zvratného působení neomylně pozvednut až k takové výši, v níž může neustále čerpati síly prozářené Světlem a přinášeti požehnání tam, kde padnou na dobrou půdu této země. Tak bude vědoucí silným prostředníkem vysoké Boží síly.

Proto vám chci ukázati, co si můžete z posledních přednášek vzít na pozemskou cestu a co si také vzít musíte, poněvadž Slovo nemůže zůstat nepoužito.

Upozornil jsem vás ve velikých rysech na malou část tkaní a působení zcela určitých druhů bytostných ve stvoření a ukázal jsem vám také, jak lidský duch nevědomě v tom dosud bloudil.

Bytostné hospodaří a tká věrně v domácnosti velkého stvoření, zatím co duchovní máme považovati za hosta v něm putujícího, jehož povinností jest podříditi se pořádku této veliké domácnosti a harmonicky svými nejlepšími schopnostmi podporovati povzbudivě bytostné v jejich správě. Má tedy přiložiti ruku k udržování velkého díla, které mu poskytuje obydlí, možnost existence a domov.

Správně pozorováno, musíte si to představit *takto: Vysoké bytostné vydalo nebo zrodilo ducha ze sebe a dává mu ve své veliké domácnosti stvoření možnost radostného bytí!*

Ovšem s předpokladem, že duch neporuší harmonie domácnosti, neboť jinak je nemilým hostem a bude s ním také podle toho zacházeno! Nedosáhne pak nikdy radosti plného bytí a nemůže ho také nikdy užívat.

Host má arci také povinnost nezatěžovati tuto domácnost, ale podříditi se v ní vládnoucímu pořádku a tento pořádek v protislužbě za pohostinství *chrániti a podporovati*.

K lepšímu porozumění můžeme se konečně také vyjádřiti jinak, aniž porušíme vlastní smysl věci: Velké, všeobšáhlé Božsky bytostné se rozdělilo ve dvě části, v aktivní a pasivní část, nebo v pozitivní a negativní část.

Pasivní nebo negativní je *jemnější*, citovější, měkčí část. Aktivní nebo pozitivní část je *hrubší*, ne tak citlivá!

Citlivější, tedy pasivní část, je však *silnější* a vše převažující, která ve skutečnosti *vede*. Ona je ve své citlivosti schopnější přijímat, je vnímavější vůči tlaku a proto uschopněna jednati a státi jistěji v nejvyšším tlaku, to jest v síle svaté Boží vůle. Tlakem je zde míněno zákonité *působení vyššího druhu* na nižší druh, ne snad nějaký libovolný silácký akt, ne tlak nějaké násilně působící měnitelné panovačnosti. -

Tak vidíte před sebou veliký obraz, sestupující shora a není již více za těžko pochopiti, že se další následky ve stvoření *stejným způsobem* stále zcela přirozeně opakují a že se přenášejí konečně i na rozštěpení lidských duchů *pozdějšího stvoření*. Je to účinek jednoho jednotného zákona, který se táhne celým stvořením. Je jen jinak jmenován v různých úrovních a v různých stupních ochlazení.

Tak ztělesňuje v tomto sestupnění zde na zemi *žena* pozdějšího stvoření citlivě bytostně jako negativní, pasivní část a muž hrubší duchovní jako pozitivní, aktivní část, neboť toto jednou již započaté rozdělení opakuje se stále dál v oddělených částech zase znovu a pokračuje dále, takže je možno říci, *že se celé stvoření skládá vlastně jen ze samých rozštěpení!* Silnější částí, tedy skutečně vládnoucí, je opravdu vždy jen citlivější část, tedy mezi lidmi je to ženství! Jejím druhu jest přiměřeně mnohem snazší poslechnouti citem tlak Boží vůle. Tím má a dává také nejlepší spojení s jedinou, opravdu živou silou!

Tento zákon stvoření chce býti také respektován badateli a být použit i vynálezci. Opravdu mocnější a silnější část je vždy část negativní neboli pasivní. Citlivější část je vlastně *určující* část, aktivní část je jen *provádějící* část!

Proto působí při každém normálním vývoji všechno ženské silným, v nevědomých počátcích vždy čistým, jen *povznášejícím* vlivem na vše mužské, jakmile toto tělesně dozrává. S tělesnou zralostí probudí se současně silné sexuální citění, které tvoří spojení nebo most k činnosti *duchovního jádra* pozemského člověka v úrovni hrubé hmotnosti, tedy zde na zemi.

To znáte již z mého Poselství. Toto vše se děje *současně*. Jedno přináší okamžitě s sebou i druhé. V tom poznáte nezměrnou pomoc, které se člověku na zemi dostává v zákonech stvoření! Vidíte skoro nepopsatelnou ochranu a milostiplné, téměř nepřehledné opory pro vzestup. Také jimi dané, přesné, jisté *cesty*, na nichž nemůže zblouditi nikdo, kdo nechce. Patří k tomu mnoho zlé vůle, dokonce vzpurné námahy, chce-li člověk lehkomyšlně nedbati všech těchto věcí a odsunouti je stranou. Člověk se musí dokonce násilím bránit proti těmto samočinným pomocem, aby jich *nepoužil!*

Přesto tak činí. Řekl jsem proto úmyslně, že v „nevědomých“ počátcích dospívání vyvolává ženský vliv u muže *vždy* čistou touhu po výšinách, poněvadž zde není ovlivnění zkaženým rozumem a vše se vyvíjí jen podle Božích zákonů ve stvoření! Teprve, když je rozum se vším svým uměním i zde probuzen a začne působiti, jest tato čistota a s ní také veškerá pomoc špatným myšlením stržena do špíny a znehodnocena.

Špatné myšlení je vyvoláno nečistotou ženství, sváděním, přemlouváním falešných přátel, špatnými příklady a v neposlední řadě také falešným směrem v umění a literatuře.

Jsou-li však jednou tyto mnohé mosty k světlým, čistým výšinám zbořeny a rozmetány, pak jest velmi těžko najíti cestu zpět! A přece dává i zde všemoudrý Stvořitel ve své dobrotě v zákonech velikého stvoření ještě tisícové možnosti a zase tak samočinnou pomoc, jen když zbloudilý lidský duch probudí v sobě opravdově vážné chtění po čistotě.

Poselství dává ve všech těchto věcech již dosti vysvětlení, takže nových poukazů na to není již třeba.

Lidé, vy vůbec nevíte, jaké milosti vždy znovu a nově denně zašlapáváte nohama, a proto ani nevíte, jak veliká a každou hodinou se zvětšující je tíha vašich dluhů, které musíte *zaplatiti v každém případě*; neboť všechny zákony Boží spočívající ve stvoření a vám pomáhající jsou pak proti vám, nechcete-li jich dbáti!

Stále nepřicházíte *k nutnosti* poznání. Ani jeden ze všech tvorů. A zákony jsou *láska* Boží, která vám

zůstala nepochopitelnou, poněvadž jste stále chtěli učiniti z ní něco jiného, než ve skutečnosti jest.

Učte se a poznávejte! Ženo, jestliže se neprobudíš ke své *vlastní* hodnotě ve stvoření a nebudeš podle toho jednati, rozdrtí tě zpětný účinek tvé veliké viny dříve, než se naděješ! A ty, muži, spatřuj konečně v ženě onu velikou pomoc, jíž potřebuješ a které nemůžeš postrádati, chceš-li jíti podle zákona Božího. A cti v ženě to, k čemu ji Bůh určil! Způsob tvého cítění k ženě bude ti branou ke Světlu. Na to nikdy nezapomeň. –

Ponořte se jen ve všechna tato líčení! Najdete je ve svém prožití všude potvrzena. Položte tato slova jako základ svého pozorování! *Uvidíte* tím mnohé úplně změněné a budete to také lépe poznávati než dosud. I v těch nejmenších věcech najdete to zcela určitě vyjádřeno. Nejen na zemi, ale v celém stvoření.

Snad se ještě zeptáte, *proč* je lidská žena *citlivější* částí. Proto i na to chci vám současně dát odpověď:

Žena tvoří při vystupování nebo rozštěpení *most* mezi bytostným a duchovním! Proto musela také Praměti vzniknouti *dříve*, nežli následovalo nebo mohlo nastati další odštěpení.

Mostem mezi nejbližší vyšším bytostným a z něho vystouplým duchovním je vždy žena takto odštěpené úrovně. Z tohoto důvodu podržela žena v sobě ještě zvláštní část vyššího bytostného, její vlastní úrovni nejbližší položeného, která muži chybí.

Hlas lidu mluví i zde správně, když tvrdí, že žena je více *spjata s přírodou* než muž! Žena je skutečně spjata s přírodou v *každém ohledu*. Vy, kdož znáte Poselství, víte, že výraz „spojen s přírodou“ neznamena nic jiného než užší spojení s bytostným!

Tak je tomu ve velké domácnosti stvoření! Z toho máte čerpati poučení pro sebe a toto moudře přenášeti do pozemského života. Dnes vám chci říci, *jak* to můžete učinit. Zanedbáte-li to, *nezařadíte* se do záchvěvů harmonie domácnosti, ve které jste hosty. Chcete-li jednati jinak a jíti jinými cestami, než které vám stvoření samo zřetelně ukazuje, pak vám nikdy nevzejde úspěch. Nedojdete ani míru, ani pravé radosti, po které tolik toužíte.

Vše, co se neděje ve smyslu a zákonech tohoto stvoření, musí selhati a zřítiti se, neboť tím ztrácí nejen všechnu podporu, nýbrž tvoří si i protiproudy, které jsou silnější než kterýkoliv lidský duch, a které ho i s jeho dílem nakonec vždy porazí.

Postavte se tedy konečně do dokonalé harmonie stvoření, pak teprve najdete mír a úspěch.

Především v tom prvně pochybila žena, vinu na tom nese převážně také muž, ale samozřejmě proto ani o vlas méně než žena, protože se vůbec nemusela podle něho řídit. Každý jest odpověden sám za sebe. Hlavním zlem i zde bylo dobrovolné podřízení se rozumu.

Žena pozdějšího stvoření měla tvořiti most od bytostného k duchovnímu. Most od bytostného, z něhož se duchovní pozdějšího stvoření teprve oddělilo! Nikoliv z toho bytostného, které se po odloučení posledního zbytku duchovního ponořilo ještě hlouběji, aby vytvořilo most ke hmotnému a dalo původ všem duším zvířat.

V hodnotách stvoření stojí tedy na stupních směrem dolů nejdříve žena a *pak* teprve muž. Ale v tom žena pozdějšího stvoření úplně selhala. Nestojí na *tom* místě, které jí bylo Stvořitelem přiznáno a určeno.

Velikou část bytostného, ne nižšího, ale vyššího, podržela žena v sobě jako most a mohla, *měla*

zůstati přístupná Boží vůli, tak jako bytostné, které vždy žije jen ve vůli Boží. Ovšem bylo podmínkou, že žena udrží tuto část bytostného *čistou*, čistou k vycitění Boží vůle, zákonů ve stvoření!

Místo toho otevřela toto citění příliš lehce a rychle všem svodům Lucifera. A protože žena je svým zvláštním způsobem spojení s bytostným ve stvoření silnější než hrubší duchovní druh muže, a tím *určující*, nebo řekněme to jinak, tón udávající v doslovném slova smyslu, tak hravě strhla muže s sebou do hlubin.

Z tohoto důvodu volal jsem již ve svém Poselství ke všemu ženství, že má *předcházeti* muže ve vzestupu, poněvadž je to její povinností, protože má pro to schopnosti. Nejen proto, že tím odčiní vinu, kterou na sebe uvalila hned ze začátku. Je to akt milosti sám pro sebe, který se zvratným působením chtěním ke vzestupu vyvine sám sebou.

Žena pozdějšího stvoření *mohla* přesto, že v sobě chová bytostný přídavek, tak padnout, poněvadž jako *poslední svého druhu* byla *nejdále vzdálena* od Boží blízkosti! Za to však měla v části vyššího bytostného v sobě silnou kotvu, které se mohla držeti a které by se skutečně byla držela, jen kdyby byla k tomu měla opravdovou vůli. Ale hrubší duchovní v ní chtělo jinak. A vzdálení od Boží blízkosti nechalo je triumfovat.

Žena *mohla* padnouti, ale *nemusela*! Neboť měla dosti pomoci po boku, ale ona jich vůbec nepřijala tím, že jich nepoužila.

Ale v říši tisíce let musí to býti *jiné*. Žena se nyní změní a bude žít jen podle vůle Boží! Bude očištěna, anebo zahyne v soudu, protože se zde na zemi octne přímo v Boží blízkosti! Tím přestává nyní *každá* omluva pro všechno ženství! A každá žena, která svou bytostnou část v sobě ještě rouhavě a hříšně *úplně* nezasypala, musí nyní cítiti Boží blízkost a musí v ní zesílit k zvýšené síle a nebývalé moci! Podle živých zákonů stvoření! Tuto samočinnou pomoc mají však jen ty, které jsou ještě schopny vděčně poznávati tlak čisté Boží síly.

Žena, která ji nyní přesto *nemůže* ani nechce cítiti, ta uschne a neudrží si více možnost zváti se ještě ženou.

Nyní se ovšem zeptáte, jak se to může stát, že mnohá lidská duše mohla býti střídavě na zemi inkarnována jednou jako žena a jindy jako muž. Vysvětlení toho není tak těžké, jak si myslíte, poněvadž taková, *v každém ohledu* pravá žena nemůže se nikdy hrubohmotně inkarnovat jako muž.

Jakkoliv to zní zvláště, jest tedy takový děj zase jen jedním ze špatných následků nadvlády rozumu.

Pozemská žena, která se podržuje rozumu, zatlačuje právě tím své *pravé ženství* zpět. Toto je potlačeno, poněvadž vytváří *citovost*, kterou střízlivý rozum zazdívá. Tím se osudové nitky tak připínají, že taková žena se přistě *musí* inkarnovati jako muž, poněvadž přece po tomto potlačení a zazdění převládá jen hrubší duchovní a jeho nitky se vůbec jinak připínati nemohou. Takové změny inkarnační jsou nutné, ježto se *musí* vyvinouti vše, co se v lidském duchovním jádru započne. Jmenovitě nynější nepřirozené, tedy zákonům stvoření odporující, ženským světem prováděné napodobení mužů, jakož i vysloveně rozumové práce musí mít těžké následky pro ženství, neboť v tom je porucha harmonie ve stvoření!

Ony všechny potlačují své pravé ženství a *musí* na to přistě dojíti k inkarnaci v mužském těle. To by samo o sobě nebylo ještě tak zlé, ale při tom rozhoduje ještě okolnost, že ženská duše v tomto zkřivení svého úkolu v mužském těle může sice působiti velmi *chytře*, ale přesto jen tělesně, nikdy však nebude duchovně a duševně opravdovým, pravým mužem! To je a zůstane jen zblouděním.

Tyto případy zkřivení stvoření děly se *dosud*. V tisícileté říši nebudou však více možny, neboť pak

všechny takové ženské duše, které své ženství zazdily, vůbec nebudou moci dospěti k inkarnaci na zemi, neboť padnou jako nepotřebné při soudu mezi ty masy, které budou vtaženy do rozkladu. Všechny jsou ztraceny, jestliže si ještě včas neuvědomí vlastní úkol ženství a nezačnou podle toho jednat.

Zrovna tak je tomu i naopak. Mužská duše, která se změkčilostí ve svém myšlení a jednání příliš přiklonila k ženským způsobům, přinutila se tím sama tak vzniklými nitkami k pozdější inkarnaci v ženském těle. Při tom bylo stejně nemožno, aby taková duše mohla být pak *pravou* ženou, neboť jí chyběla část vyššího bytostného patřící k ženství.

Z tohoto důvodu nacházíme často na zemi muže s převládajícími vlastnostmi ženskými a ženy s převládajícími vlastnostmi mužskými! Oba *druhy* těchto duší nejsou však pravé, ale zkřivené a jsou ve stvoření, vyjímaje hrubohmotných možností rozplozovacích, nepotřebné.

Rozhodující a základní pro celé bytí jest při tom *první rozhodnutí* duchovního zárodku, které se ovšem neděje vědomě, ale spočívá jen ve vnitřním probouzejícím se sklonu! Vede-li tento sklon k jemnější činnosti, jest tím bytí duchovního zárodku rozhodnuto pro ženství; neboť tím podržuje nebo udržuje část vyššího bytostného, z něhož se odděluje nebo odštěpuje. Kloní-li se k hrubšímu, aktivnímu nebo pozitivnímu působení, pak odlučuje se pozvolna něžná, jemnější část vyššího bytostného zcela a zůstává zpět. Ano, ona je samočinně odvržena, takže takový duchovní zárodek je tím zásadně rozhodnut pro mužství.

V tom se splňuje také hned ze začátku pro duchovní záruka jedenkrát svobodného rozhodnutí, kterému se říká svobodná vůle.

Žena! Co říká již toto slovo samotné jakožto souhrnný anebo základní pojem čistoty, půvabu a touhy po světlých výšinách!

Jak velikou, vznešenou a ušlechtilou jsi měla být, pozemská ženo, a co jsi sama ze sebe udělala!

Nedovedeš již ani vycítit, že tvoje oblíbená společenská hra uplatňování se a činění se žádoucí, že každé *slovo*, ano i každý *pohled* na tebe z mužské strany je ve skutečnosti jen pohanou tvé ženské důstojnosti, pošpinění tvé Bohem chtěné čistoty!

Kdyby nebylo ještě mezi vámi na zemi těch několik, v jejichž duších může Boží vůle zakotvit, bylo by opravdu lépe, kdyby pohyb ruky Boží smetl tyto směšné karikatury ženství s čisté půdy tohoto nádherného stvoření.

Avšak pro těch několik věrných bude pozemské ženě umožněno blízkostí Boží povstati k té výši, která jí byla určena již od počátku!

Blaze ti, pozemské lidstvo, které jsi si *nezasloužilo* této milosti a přece ji smíš přijmouti!

Avšak v budoucnosti říd' se přísně zákony Božími!

Čistota pozemské ženy spočívá v její *věrnosti*! Neboť *věrnost jest* čistota! Žena bez věrnosti jest nehodna nésti jméno ženy! Nevěrná jest každá žena, která si zahrává s muži rozmarně v slovech anebo v myšlenkách! Nevěrná vůči sobě samé a svému vznešenému úkolu v tomto stvoření, tedy také i na zemi!

Jen věrnost dává vzniknouti v ženě *všem* ctnostem. Ani jedna z nich nebude chybět! Jako si lidé vytvořili jednostranný, nehybný a tím také zcela nesprávný, malicherný pojem, tak znetvořili ve svém nízkém myšlení něco velmi nemotorného a směšného pro vznešený pojem čistoty! Učinili z toho

karikaturu, nepřirozené pouto, které je v rozporu s přírodními zákony a které je úplně falešné a svědčí jen o zúžení malicherného rozumového myšlení.

Čistota pozemské ženy spočívá pouze v její věrnosti! Ano, ona jest pro člověka věrností!

Zcela jasně řečeno: Čistota je u lidí *ztělesněna* ve věrnosti! Kdo to *správně* pochopí, ten v tom najde také vždycky správnou cestu a může po ní jít a nemusí v duševní křečovitosti odsunovat zákon stvoření stranou. Musíte se proto pokusit naučit se tomu správně rozumět.

Čistota sama je *Božská!* Proto člověk jako takový nemůže mít čistotu v její původní formě, neboť on jest jen částí stvoření a jako takový podléhá zcela určitým zákonům. *Čistota však může být jen v Božské dokonalosti; ona náleží k této dokonalosti!*

Člověk nemůže tedy mít čistotu v pravém smyslu, nýbrž může ji vzhledem ke svému druhu jen obrazně *ztělesňovat*, tedy ji znovu podávat ve změněné formě, ve věrnosti! Věrnost je tedy odstupněním čistoty pro lidi. Člověk klade na místo Božské čistoty věrnost. A v první řadě a v nejušlechtlejším smyslu žena! Cokoliv ona činí, je *čisté*, jakmile to činí ve věrnosti! Nejinak je tomu u muže. Věrnost *jest* pro každého člověka čistotou!

Věrnost musí být přirozeně *pravá*, nesmí kořenit v představách. Pravá věrnost může žít jen v opravdové lásce, ne ve vášni nebo fantasii. V tom jest opět ochrana a také měřítko pro zkoumání sama sebe.

Člověk nemůže být Božským a musí se řídit zákony *svého druhu*. Všechno ostatní jest jen zmatené, nepřirozené, nezdravé a je jen následkem nesprávných názorů, domýšlivé žádostivosti, která žene k tomu býti stůj co stůj nápadným anebo státi stranou od spolublížních, býti obdivován nebo snad také dokázati něco zvláštního před Bohem! Nikdy při tom není něco pravého a přirozeného, nýbrž jest to nesmyslné, násilné duševní zmrzačení, které přináší i špatné tělesné následky. Není v tom vůbec nic velikého nebo vznešeného, nýbrž značí to jen groteskní křečovitost, která ve stvoření působí směšně.

Člověk se může ve stvoření užitečně uplatnit jen tehdy, zůstane-li tím, čím býti má, a když se snaží *svůj druh* zušlechťováním zdokonalit. Toho však může dosáhnouti jen v záchvěvech zákonů a ne, když se postaví mimo ně.

Věrnost jest proto *nejvyšší ctností* každé ženy. Umožňuje jí plně splnit její vznešený úkol v tomto stvoření!

Lidé, dbejte nyní *tohoto*:

Vysoké, jemné bytostné, tedy to jemnější a citlivější, *vede domácnost* ve velkém stvoření! Tím jest také vykázan ženě její úkol, jež splnit jest zcela uschopněna. Vést *domácnost* v pozemském bytí, připravovat domov v pravém slova smyslu! Uspořádati tuto zemi tak, aby byla harmonickým domovem, jest v budoucnosti úkolem ženy, který může rozvinouti až k umění! V tom záleží vše a v tom musí míti vše svůj základ, má-li se to dařiti a vzkvétati!

Žena musí učiniti *domov svatostánkem!* Chrámem Boží vůle! *V tom* jest pravé uctívání Boha, když jeho svatou vůli ve stvoření odposloucháte a zařídíte-li svůj život a své působení na zemi podle ní.

A také muž, jehož povolání bylo dosud toliko jen rozumové otroctví, změní se druhem ženy, bude-li donucen poznati v ženě ukazovatele k ušlechtlejšímu.

Dívejte se stále na domácnost tohoto stvoření a budete vždy vědět, jak si máte svůj život *na zemi*

zařídít!

Muž tedy nesmí bezohledně porušovati pořádek v domácnosti, ať už z nedbalé nepozornosti nebo panovačnosti; protože činnost ženy v domácnosti jest stejně tak důležitá jako jeho povolání! Jest jen jiného druhu, avšak není možno se bez ní obejít. Úkol ženy v domově se zachvívá v Božím zákonu, jehož si pozemské tělo nutně žádá, když hledá v domově zotavení, klid, potravu a jako neposlední ... *duševní harmonii*, která osvěžuje a dává novou pobídku, novou sílu pro každou mužovu činnost.

V tom musí však být zcela harmonické vyrovnaní. Proto má si i žena vážit mužovy práce a nemyslet si, že jen její činnost je rozhodující. Činnost obou částí má býti k sobě *připojena* ve stejnoměrných záchvěvech. Jedno nemá rušit druhé.

Muž nesmí tedy svévolně rušit nebo porušovati pořádek domácnosti, nýbrž musí přesností a rostoucím porozuměním býti nápomocen k tomu, aby vše harmonicky probíhalo.

To je to, čemu se máte a musíte naučit ze stvoření. V říši tisíce let budete k tomu také ještě donuceni, neboť byste v ní nemohli setrvat. A kdo ani pak neobstojí, ten bude zákonem stvoření vymazán, protože si více nezasloužil pozhnání stvoření.

Vy víte, že říše tisíce let jest pro každého člověka tohoto pozdějšího stvoření *vyděděním!* Vyděděním jeho svobodné vůle, která v něm doposud byla rozhodující. On selhal pro své dětsky samokazičské jednání a myšlení a musí se proto nyní naučit *poslouchat* anebo zahyne. Tím okamžikem, v němž *Boží vůle* vstoupila na zem, jest jí lidská vůle, která zde dosud vládla, *podřízena* podle zákona stvoření! Na tom nemůže být nic změněno. Z tohoto zcela jediného důvodu není již lidská vůle rozhodující. To se jeví nyní rychle v přírodě, mezi lidmi a v lidech samých, jakož i ve všech tvorech.

Člověk má jenom *pro sebe sama* ještě svou svobodnou vůli k *rozhodnutí*, takovou, jak ji měl až dosud. V této dočasné možnosti vlastního rozhodnutí záležel a záleží také ještě dnes výkon svobodného lidského chtění. Jen v samotné možnosti *rozhodnouti se!* *Následky* všech těchto jím samým vyvolaných rozhodnutí padají vždy na něj zpět, ať chce nebo nechce; a na tom nemůže on nikdy nic změnit. Nyní zasáhnou ho mnohem rychleji než dosud.

Rozdíl, který je dán jeho vyděděním, záleží v tom, že kdysi jeho jednání a chtění mělo také vliv na chod pozdějšího stvoření, v prvé řadě na vývoj této země. *To přestalo!* Lidské chtění zasahuje nyní vždy zcela jen jeho samotného, dvojnásobnou, trojnásobnou ostrostí než dosud a také s netušenou, dosud neznámou rychlostí.

Mimo sobě samému nebo těm, kteří jsou s ním stejného druhu, nemůže nyní způsobiti žádnou škodu, poněvadž všechno ostatní s ním nesourodé zůstane tím nedotknuto a stojí nyní jen pod samotnou vůlí Boží, jež je silnější než všechno chtění celého lidstva ve stvoření.

A všichni lidé, kteří se nechtějí podříditi zákonům tohoto stvoření, jsou rebelové proti svému domovu, proti svému Tvůrci, svému Bohu! Budou bez milosti vyvrženi a zničeni samotnými zákony, které se nyní v zesílené Boží síle rychle a nepřemožitelně obracejí proti všemu, co ruší Bohem chtěnou harmonii.

Lidé, dbejte proto svého domova, uchte se rozumět tomuto pozdějšímu stvoření! Vy je *musíte* poznati a řídit se konečně podle pořádku také zde na zemi, jinak jste ztraceni a musíte zahynout!